

Pierdut în atmosferă

Stelian Stancu

Nu știi, nu vrei, nu-ți pasă
Deși n-ai chip bonom
Dar lași să pari frumoasă
Cu mintea de mormon.
Te crezi chiar universul
Dar uiți că-n neființă
Îți poți găsi doar mersul
Spre lipsa-n conștiință.
Ești prea pierdută-n spațiu
Nu ai măsură-n toate
Dar poate-un echinocțiu
Va rezolva el, poate
Ce ea natura vie
A renunțat odată
Să-ncerce să rescrie
El timpul de altădată.
Ești el ariciul sortii
Pe care amalgamul
Îl retrimite-n porții
Spre el cel uraganul,
Pierdut în atmosfera
Uitată în el haloul
Când numai ea himera
Va mai deschide hăul.
Dar la final de vers
Să mai albim el gândul
Tu cată ca din mers
Să mângâi tremurândul,
Cel simbol de ființă
De nobilă ardoare
Cel gând de biruință
În noua agregare.